

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.

SECȚIA A CINCEA

DECIZIE

Cererea nr. 39466/17
Maria LUCA
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a cincea), întrunită la 27 februarie 2025 într-un Comitet format din:

Kateřina Šimáčková, *Președinte*,

Diana Sârcu,

Mykola Gnatovskyy, *judcători*,

și Viktoriya Maradudina, *Grefier adjunct interimar al Secției*,

Având în vedere cererea menționată *supra*, depusă la 20 mai 2017,

Având în vedere observațiile prezentate de către Guvernul reclamat și replica depusă de către reclamantă,

După deliberare, decide următoarele:

PROCEDURA ȘI FAPTELE

Reclamanta, dna Maria Luca, este cetățeană moldoveană, care s-a născut în anul 1951 și locuiește în Ialoveni.

Plângerile reclamantei în baza Articolelor 6 și 13 din Convenție, referitoare la durata excesivă a procesului și lipsa unui remediu efectiv în acest sens, au fost comunicate Guvernului Republicii Moldova.

Circumstanțele cauzei pot fi rezumate după cum urmează.

La 8 octombrie 2012, reclamanta s-a plâns autorităților că i-au fost furăți bani din apartament. Trei zile mai târziu, ei i s-a acordat calitatea de parte civilă în cadrul urmăririi penale. La 19 aprilie 2016, ancheta penală a fost suspendată, deoarece nu a putut fi identificat făptuitorul. Decizia de suspendare a urmăririi penale nu a fost contestată de către reclamantă.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

La 6 iunie 2016, reclamanta a intentat o acțiune civilă împotriva Ministerului Justiției, plângându-se de durata excesivă a urmăririi penale. Judecătoria Chișinău a respins cererea. Această hotărâre a fost confirmată la 3 mai 2017 de către Curtea Supremă de Justiție și a devenit irevocabilă.

ÎN DREPT

Reclamanta s-a plâns, în baza Articolului 6 § 1 și a Articolului 13 din Convenție, de durata excesivă a urmăririi penale în care figura în calitate de parte civilă și de lipsa unei căi de atac interne efective în această privință.

Guvernul a susținut că plângerea reclamantei în baza Articolului 6 din Convenție este inadmisibilă *ratione materiae*, deoarece ea nu a intentat o acțiune civilă în cursul urmăririi penale. Alternativ, Guvernul a susținut că durata totală a urmăririi penale nu a fost excesivă.

Reclamanta a contestat punctul de vedere al Guvernului referitor la aplicabilitatea Articolului 6. Ea a observat că îi fusese acordat statutul de parte civilă în cadrul urmăririi penale și, chiar dacă ar fi încercat să intenteze o acțiune civilă, nu ar fi existat vreo șansă ca aceasta să fie examinată, având în vedere că dosarul penal nu fusese trimis vreodată în instanță, deoarece nu fusese identificat un făptuitor.

Curtea a constatat în mod repetat că Articolul 6 este aplicabil din momentul în care un reclamant s-a alăturat urmăririi penale în calitate de parte civilă sau a solicitat să-i fie recunoscut acest statut, în conformitate cu cerințele dreptului intern (a se vedea, de exemplu, *Perez v. Franța* [MC], nr. 47287/99, §§ 63-67, CEDO 2004-I; *Nicolae Virgiliu Tănase v. România* [MC], nr. 41720/13, § 207, 25 iunie 2019; și *Fabbri și alții v. San Marino* [MC], nr. 6319/21 și alte 2 cereri, §§ 88-93, 24 septembrie 2024). La doar câteva zile după inițierea urmăririi penale, reclamantei i s-a acordat statutul de parte civilă în cadrul acestei proceduri.

În lumina celor de mai sus și în conformitate cu circumstanțele prezentei cauze, Curtea consideră aplicabil Articolul 6 din Convenție și, prin urmare, respinge obiecția Guvernului în această privință.

Curtea reiterează, în continuare, că natura rezonabilă a duratei procedurilor trebuie evaluată în lumina circumstanțelor cauzei, ținând cont de următoarele criterii: complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și al autorităților relevante, și importanța cauzei pentru reclamant (a se vedea *Cravcenko v. Moldova*, nr. 13012/02, § 44, 15 ianuarie 2008).

Curtea notează că urmărirea penală a început la 8 octombrie 2012, trei zile mai târziu reclamantei i s-a acordat statutul de parte civilă, iar la 19 aprilie 2016 urmărirea penală a fost suspendată, având în vedere imposibilitatea de a identifica un suspect. Reclamanta nu a contestat această decizie și nici nu a contestat caracterul adecvat și efectiv al măsurilor luate de către organele de anchetă pentru a stabili posibili făptuitori, ceea ce i-ar fi permis reclamantei să-și continue acțiunea civilă.

Lăsând la o parte faptul că reclamanta nu a contestat ordonanța din 19 aprilie 2016, Curtea constată că ea nu a indicat nicio întârziere concretă în acțiunile autorităților, în afară de faptul că ultimele au decis să suspende ancheta, în lipsa unui suspect. Circumstanțele cauzei nu relevă faptul că organul de urmărire penală sau procuratura au acționat în mod necorespunzător sau nu și-au îndeplinit în alt mod atribuțiile cu diligența cuvenită din momentul implicării reclamantei și până la suspendarea investigației, în timp ce incapacitatea de a identifica făptuitorul a fost singurul motiv pentru care urmărirea penală nu a putut avansa. De asemenea, reclamanta nu a pretins că, după suspendarea anchetei, au apărut noi informații care ar fi permis autorităților să reia urmărirea penală. În consecință, Statul nu poate fi considerat responsabil nici pentru perioada ulterioară suspendării anchetei la 19 aprilie 2016.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea concluzionează că plângerea reclamantei cu privire la durata urmăririi penale, în care a fost parte civilă, este vădit nefondată și trebuie respinsă în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.

Reclamanta a formulat, de asemenea, o plângere în baza Articolului 13 în corelație cu Articolul 6 din Convenție, susținând că nu a dispus de un remediu intern efectiv în privința plângerii sale referitoare la durata excesivă a procesului.

Curtea a constatat că plângerea reclamantei în baza Articolului 6 este inadmisibilă. Prin urmare, reclamanta nu a avut nici o „pretenție discutabilă” referitoare la încălcarea acestui Articol și ea nu poate deriva din Articolul 13 un drept la un remediu în privința pretenției încălcări. Rezultă că această parte a cererii trebuie, de asemenea, declarată inadmisibilă în conformitate cu Articolul 35 § 4 din Convenție.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 20 martie 2025.

Viktoriya Maradudina
Grefier adjunct interimar

Kateřina Šimáčková
Președinte